

forekommer mig at ligge paa en ganske udmærket Plads i Byens Centrum, og at der vanskelig vil kunne findes nogen bedre Plads for den. Jeg har navnlig tænkt mig, at naar Godsbanegaarden i Henhold til Loven af 1894 blev flyttet over paa den anden Side af Vesterbro, og naar Værkstederne tillige bleve flyttede, vilde der nok være Plads for en Personbanegaard alene paa den nuværende Plads. Min anden Grund til at staa i Modstandernes Række var den, at de Planer, der ere fremkomne i Aarenes Løb, have forekommet mig at være alt for kostbare, 30—40 Millioner, ja endnu større Summer have surret os om Ørene, og det har staaet for mig, som om der maaske kunde tilvejebringes en forsvarlig Løsning af dette Spørgsmaal, uden at man behøvede at regne med saa svimlende Beløb. Paa den anden Side skal jeg erkende, at den stærkt voksende Trafik, som den ærede foregaaende Taler skildrede med nogle haandgribelige Tal, der jo ere fuldt paa-lidelige, med Aarene har skabt Vanskeligheder, og at Tanken om Flytningen med særligt Henblik paa dette Forhold har meget væsentlige Fordele. For det første er det jo en Fordel, at Godstrafik, Nærtrafik og Fjerntrafik blive fuldstændig adskilte. Endvidere er det en Fordel, at vi saa nogenlunde undgaa Niveauoverskæringer; jo mere Trafikken voksede, desto uhyggeligere blev det med disse Overskæringer. Dernæst maa jeg erkende, at Anlægget, som vi nødvendigvis omsider maa komme til, hvad enten det nu bliver paa den ene eller anden Maade, efter den ny Plan kan udføres uden væsentlig Forrykkelse af de bestaaende Trafikforhold. Og endelig er der en Ting, der har spillet en væsentlig Rolle og vel er Hovedgrunden til, at vi nu staa saa nær ved Banegaardens Flytning, og det er, at der ved denne frigøres meget kostbare Arealer.

Paa Grund af disse Omstændigheder kom jeg som Medlem af den Kommission, der var nedsat til at overveje Personbanegaardsforholdene, til det Resultat, at dersom det kunde lykkes at udføre den Plan, som Kommissionen til syvende og sidst endes om, paa nogenlunde rimelige Vilkaar, vilde jeg slutte mig til den. Jeg skal om dette Punkt bemærke to Ting. I Kommissionens Betænkning rettes der en Henstilling til Ministeriet af den samlede Kommission med Undtagelse af et enkelt Medlem — jeg var altsaa med blandt Fler-tallet — om, at Personbanegaardsforholdene

i og ved København ordnes efter de Principper, som ere lagte til Grund for de tre højst præmierede Projekter og for Statsbaneanlæggenes Projekt, sammenholdt med de af Kommissionens Udvalg gjorte Bemærkninger, under Forudsætning af, at der tilvejebringes Grundlag for en passende Ordning af Sagens finansielle Side og fornøden Aftale med Kommunerne om disses Bidrag til Sagens Gennemførelse. Det høje Ting ser altsaa, at Kommissionens store Flertal har haft den finansielle Side af Sagen og Spørgsmaalet om Kommuner-nes Bidrag for Øje. For mit Vedkommende og for enkelte andres maa jeg henlede Opmærksomheden paa en Udtalelse i Kommissionens Betænkning (Side 7, nederst), hvori Kommissionen igen særlig udtaler Ønsket om, at de finansielle Forhold ordnes paa den bedst mulige Maade, og hvor der saa tilføjes: idet man skal bemærke, at flere af Kommissionens Medlemmer have betinget deres Tilslutning til den paagældende Ordning af Banegaardsforholdene af, at denne Side af Sagen virkelig kan faa det forventede gunstige Forløb. Blandt disse Medlemmer af Kommissionen var altsaa jeg, og naar jeg opstillede det som en Betingelse for min Tilslutning, betød det to Ting. Det betød, at Staten ikke skulde blive liggende inde med de frigjorte Arealer — Erfaringen har jo lært, hvad det fører til, vi kunne gerne frigøre Arealer hist og her, men vi faa sjældent noget for dem, og det er heller ikke heldigt, at Staten skal handle med Byggegrunde —, altsaa, vi skulde have Udsigt til, at enten Kommunen eller et privat Konsortium vilde overtage dem til nogenlunde rimelige Priser, nogenlunde i Overensstemmelse med Forudsætningerne under Kommissionens Forhandlinger. Og for det andet betød det, at København og Frederiksberg gav klækkelige Bidrag til Planens Udførelse. Under disse to Forudsætninger sluttede jeg mig til den, idet jeg erkendte, at den som Helhed var en ganske fortrinlig Plan. Det, som nu i Dag er Spørgsmaalet for mit Vedkommende, er altsaa: er denne Forudsætning sket Fyldest? Svaret herpaa er ikke, saa let. Den Overenskomst, som er sluttet mellem Finansministeren og Københavns Kommune, indeholder jo en hel Række Punkter om forskellige Magelæg — 41 Stykker paa den ene og 30 Stykker paa den anden Side — tillige med adskillige andre Punkter. Den er ikke let at overskue, dens Rækkevidde er det vanskeligst at faa et nogenlunde paa-lideligt Skøn over, men jeg behøver jo